

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 612/2018-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej JUDr. Milošom Kvasňovským, Dunajská 2317/32, Bratislava, vedenú pod sp. zn. Rvp 33/2018 a sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného JUDr. Ivanom Vankom, Floriánska 19, Košice, vedenú pod sp. zn. Rvp 34/2018 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017, upovedomením generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Pz 246/17/1000-13 zo 14. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Veci vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 33/2018 a sp. zn. Rvp 34/2018 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 33/2018.

2. Sťažnosti [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1.1 Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“) vedená pod sp. zn. Rvp 33/2018, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na stíhanie len zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ďalej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017, upovedomením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV Pz 246/17/1000-13 zo 14. decembra 2017.

1.2 Ústavnému súdu bola 4. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“, spolu so sťažovateľkou aj „sťažovatelia“) vedená pod sp. zn. Rvp 34/2018, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na stíhanie len zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ďalej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozhodnutím krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017, upovedomením generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 a rozhodnutím generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 246/17/1000-13 zo 14. decembra 2017.

2. Z obsahu obidvoch sťažností (obidve predložené ústavnému súdu s totožnou argumentáciou, pozn.) a príloh k nim pripojených vyplýva, že uznesením vyšetrovateľky

Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „vyšetrovatel'ka krajského riaditeľstva“) ČVS: KRP-102/3-VYS-KE-2016 z 10. apríla 2017 (ďalej aj „rozhodnutie vyšetrovatel'ky“) bolo aj s'ťažovateľom postupom podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie pre zločin skrátenej dane a poistného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 276 ods. 1, 2 písm. c) a ods. 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Prokurátor krajskej prokuratúry svojím uznesením č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017 zamietol aj s'ťažovateľmi podané s'ťažnosti proti rozhodnutiu vyšetrovatel'ky. Generálny prokurátor upovedomením č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 písomne vyrozumel s'ťažovateľov o tom, že ich návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku nevyhoveli. Napokon generálna prokuratúra rozhodnutím č. k. IV Pz 246/17/1000-13 zo 14. decembra 2017 písomne vyrozumela s'ťažovateľov o tom, že nevyhovela ich návrhu na nimi požadovaný postup podľa príkazu generálneho prokurátora č. 6/2017 z 12. mája 2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní.

3.1.1 V prvej argumentačnej rovine zhodnej v podaných s'ťažnostiach u obidvoch s'ťažovateľov je ich právny názor a presvedčenie o tom, že vyšetrovatel'ka krajského riaditeľstva dostala pokyn k postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, a to tak vec dozorujúcim prokurátorom krajskej prokuratúry, ako aj bezprostrednou nadriadenou vyšetrovatel'ky (vedúcou oddelenia), v dôsledku čoho pri tomto jej postupe nekonala autonómne a nezávisle. Podľa vyjadrenia s'ťažovateľov: „... *Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané na základe pokynu KP Košice, resp. takého prejavu vôle alebo názoru KP Košice, ktorý spĺňa znaky pokynu, čo podľa ust. § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku vylučuje právomoc KP Košice v rozhodovaní o s'ťažnosti proti Uzneseniu o vznesení obvinenia a zakladá túto právomoc GP SR. Predmetné zákonné ustanovenia zároveň zabezpečuje a jeho zmysel je v tom, aby o opravnom prostriedku proti Uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorým je s'ťažnosť, nemohol rozhodovať prokurátor, resp. prokuratúra, ktorá sa akýmkoľvek spôsobom vyjadrila kladne k vzneseniu obvinenia, nakoľko je v takomto*

prípade daná jej zaujatosť vo veci, čo vylučuje objektívne nazeranie na predmetnú trestnú vec a objektívne, spravodlivé a najmä zodpovedné rozhodnutie.“ Podľa právneho názoru sťažovateľov preto „Pri existencii pokynu KP Košice, resp. akéhokoľvek iného úkonu KP Košice so znakmi pokynu týkajúceho sa vznesenia obvinenia sa v predmetnej veci založil právny stav, kedy o sťažnosti proti Uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodol neoprávnený orgán a založil tak procesnú vadu predmetného trestného konania odôvodňujúcu zrušenie dokonca až Uznesenia o vznesení obvinenia.“.

3.1.2 Postupu a upovedomeniu generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 sťažovatelia vytkli to, že z jeho obsahu „... nie je zrejmé, akým spôsobom GP SR, a či vôbec, konfrontovala s vyššie uvedenými skutočnosťami KP Košice a aká bola odpoveď KP Košice v tomto smere. V dôsledku tejto skutočnosti je preto Upovedomenie GP SR nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, predstavujúce arbitrárne rozhodnutie bez náležitého odôvodnenia, ktoré by umožnilo porozumenie a pochopenie o tom, akým spôsobom sa GP SR s predmetnou námietkou vypořádala, ako a na základe akých skutočností dospela GP SR k záveru o neexistencii pokynu na vznesenie obvinenia, čo je ďalšou vadou predmetného trestného konania a porušením práv obvinených.“.

3.1.3 Obidvaja sťažovatelia v podaných sťažnostiach teda akcentovali to, že vo veci konajúcej vyšetrovateľke krajského riaditeľstva bol vydaný pokyn na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, aj poukazom na ich zistenia pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu, pri ktorom údajne „... už vyšetrovateľka PZ vyjadrovala celkom otvorene tak, že dostala pokyn na vznesenie obvinenia, ktorý ale súčasťou vyšetrovacieho spisu nie je, poznamenala si ho do písomného záznamu držaného mimo vyšetrovacieho spisu.“. Sťažovatelia, vychádzajúc z uvedených zistení pochádzajúcich od samotnej vyšetrovateľky krajského riaditeľstva a obsahu spisu, v závere poukázali aj na to, že „... GP SR sa pritom mala všetkými skutočnosťami uvedenými v podaní datovanom 08.12.2017 zaoberať, a to okrem iného v rámci postupu podľa Prikazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo 12. mája 2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní, nakoľko skutočnosti uvedené v podaní datovanom 08.12.2017 boli skutočnosťami novej povahy, boli podložené dovtedy nepredloženými a pre GP SR neznámymi dôkazmi, navyše potvrdené všetkými obhajcami v predmetnej trestnej veci, boli

jasné a zrozumiteľné. Na namietané skutočnosti mala byť preto v súlade s vyššie uvedeným príkazom a s poukazom na jeho článok 10, ale najmä článok 11 dotazovaná v prvom rade vyšetrovatelka PZ s uložením povinnosti predložiť ňou spomínaný písomný záznam alebo záznamy, pričom nič nebránilo tomu, aby za účelom objektívneho objasnenia veci boli zo strany GP SR požiadani o vysvetlenie aj jednotliví obhajcovia. Základným ustanovením predmetného príkazu a dôvodom jeho vydania je predsa záujem na ochrane zákonnosti.“.

3.1.4 V závere svojej argumentácie sťažovatelia skonštatovali, že je „... stále otázne, kedy a kto (poznámka: za KP Košice) vydal predmetný pokyn na vznesenie obvinenia, z akého dôvodu o jeho existencii nebola GP SR informovaná a nemala o ňom vedomosť, keďže sa mu v Upovedomení GP SR ani priamo nevenuje, z akého dôvodu sa pokyn nenachádza vo vyšetrovacom spise, resp. či bol do dnešného dňa písomný záznam vyšetrovatelky PZ vôbec predložený KP Košice alebo GP SR, ktorý z prokurátorov o ňom má alebo nemá vedomosť a prečo áno alebo nie, atď., pretože za existencie pokynu na vydanie Uznesenia o vznesení obvinenia, ktorý pretrval v predmetnej trestnej veci až do vydania Uznesenia o vznesení obvinenia, je takýto postup zo strany orgánov činných v trestnom konaní nielen nezákonný, ale úplne vedome vytvárajúci právny stav, kedy KP Košice rozhodovala a po praktickej stránke si zabezpečila možnosť rozhodovania o sťažnosti obvinených proti Uzneseniu o vznesení obvinenia, hoci na rozhodovanie o sťažnosti nebola oprávnená.“.

3.2 V druhej argumentačnej rovine sťažovatelia zhodne poukázali na nesprávny postup generálneho prokurátora, ktorý vo svojom upovedomení č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 dospel k záveru, podľa ktorého „... ani v prípade, že nebude v ďalšom konaní možné zistiť orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré z odporujúcich si dôkazov sú pravdivé, vyšetrovatel' PZ, ani prokurátor nie je oprávnený zastaviť trestné stíhanie, ale je povinný vo veci podať obžalobu“. Sťažovatelia v konfrontácii s uvedeným právnym záverom preto argumentovali tým, že „Uvedené je však v rozpore s povinnosťami, ale aj oprávneniami prokurátora formulovanými v ust. § 215 Trestného zákona, ktoré umožňuje prokurátorovi zastaviť trestné stíhanie z rôznych dôvodov, predovšetkým podľa výsledkov dokazovania v prípravnom konaní a podľa smeru, akým sa toto dokazovanie uberá nielen vo vzťahu k skutočnosti, či sa skutok stal, ale

napríklad aj k tomu, či skutok, hoci sa stal, spáchal konkrétny obvinený. Ust. § 215 Trestného poriadku nielenže dáva prokurátorovi možnosť zastaviť trestné stíhanie, ale priamo predpokladá povinnosť prokurátora zodpovedne a objektívne zvažovať (napríklad pokiaľ ide o oprávnenia podľa ods. 2 predmetného ustanovenia), či určité rozhodnutie možno považovať za dostatočné. Nie je preto pravdou, že prokurátor nemá možnosť trestné stíhanie zastaviť a je jeho povinnosťou za každých okolností podať obžalobu. Je vecou prokurátora vykonané dôkazy vyhodnotiť a dospieť k záveru o ďalšej zákonnosti trestného stíhania obvineného alebo o dôvodnosti podania obžaloby, pretože dôkazná situácia sa v priebehu prípravného konania môže výrazne zmeniť od dôkaznej situácie pred vznesením obvinenia. Uvedený hodnotiaci a myšlienkový postup predsa musí prokurátor vykonávať minimálne pred samotným podaním obžaloby, pretože v opačnom prípade by sme museli prijať fakt, že podanie obžaloby zo strany prokurátora je len formálnym úkonom v nadväznosti na skončenie vyšetrovania a preklopením záverov a názorov vyšetrovateľa, čo by bolo v rozpore so zásadami trestného konania, ale aj v rozpore so zásadami a poslaním prokurátorského povolania. Práve naopak, Ústava SR, Trestný poriadok a celý systém trestného procesu a dodržiavania jeho zákonnosti v každom štádiu trestného konania predpokladajú aktívnu, zodpovednú a objektívnu účasť prokurátora nielen na získavaní dôkazov, ale aj na ich hodnotení s cieľom zabezpečenia odôvodneného a zákonného postupu voči obvineným a prípadne aj zastavenia trestného stíhania pokiaľ sa preukáže, že doterajšie závery neodôvodňujú ďalšie pokračovania trestného stíhania, prípadne sa nepotvrdzujú skutočnosti, na základe ktorých bolo vznesené obvinenie. Každé ďalšie trvanie trestného stíhania obvineného by bolo v takomto prípade nezákonným zásahom do jeho práv.“.

4.1 Vzhľadom na už uvedené skutočnosti:

4.1.1 V sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 33/2018 sťažovateľka žiadala po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydať nález, ktorým ústavný súd takto rozhodne:

„Základné právo [redacted] ... na stíhanie zo zákonných dôvodov v zmysle článku 17 ods. 2 Ústavy SR a práva na súdnu a inú právnu ochranu

v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajskej prokuratúry Košice o zamietnutí sťažnosti zo dňa 16.06.2017, zn.: 1 Kv 34/16/8810-55, Upovedomením Generálnej prokuratúry zo dňa 27.10.2017, zn.: IV Pz 246/17/1000- 10 a IV Pz 251/17/1000-6 a Rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 14.12.2017 zn. IV Tz 246/17/1000-13 porušené bolo.

Uznesenie Krajskej prokuratúry Košice o zamietnutí sťažnosti zo dňa 16.06.2017, zn.: 1 Kv 34/16/8810-55, Upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2017, zn.: IV Pz 246/17/1000-10 a IV Pz 251/17/1000-6 a Rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 14.12.2017 zn. IV Tz 246/17/1000-13 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskej prokuratúre Košice na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajská prokuratúra Košice je povinná nahradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 374,81 EUR na účet jej právneho zástupcu...“

4.1.2 V sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 34/2018 sťažovateľ žiadal po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydať nález, ktorým ústavný súd takto rozhodne:

„Základné právo [REDAKOVANÉ]... na stíhanie zo zákonných dôvodov v zmysle článku 17 ods. 2 Ústavy SR a práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajskej prokuratúry Košice o zamietnutí sťažnosti zo dňa 16.06.2017, sp. zn. 1 Kv 34/16/8810-55, Upovedomením Generálnej prokuratúry zo dňa 27.10.2017, sp. zn. IV Pz 246/17/1000-10 a IV Pz 251/17/1000-6 a Rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 14. 12. 2017 sp. zn. IV Tz 246/2017/1000-13, porušené bolo.

Uznesenie Krajskej prokuratúry Košice o zamietnutí sťažnosti zo dňa 16. 06. 2017, zn.: 1 Kv 34/16/8810-55, Upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2017, zn.: IV Pz 246/17/1000-10 a IV Pz 251/17/1000-6 a Rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 14. 12. 2017 sp. zn. IV Tz 246/17/1000-13 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskej prokuratúre Košice na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajská prokuratúra Košice je povinná nahradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 374,81 Eur na účet jej právneho zástupcu...“

II.

5.1 V rámci prípravy veci na predbežné prerokovanie sa na základe žiadosti ústavného súdu písomne k veci vyjadril len generálny prokurátor vo svojich písomných vyjadreniach č. k. 2 GÚp 8/18/1000-6 a č. k. 2 GÚp 9/18/1000-5 z 9. júla 2018. K predmetným písomným vyjadreniam generálneho prokurátora právni zástupcovia sťažovateľky a sťažovateľa na výzvu ústavného súdu neposkytli žiadne vyjadrenia.

5.2 Generálny prokurátor bol ústavným súdom vyzvaný, aby sa vyjadril osobitne:

a) k opodstatnenosti sťažovateľmi deklarovaneho vydania ústneho pokynu vec dozorujúcim prokurátorom krajskej prokuratúry na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku aj vo vzťahu k sťažovateľom,

b) vychádzajúc z obsahu sťažovateľmi predložených námietok, k spôsobu, akým preveril nimi deklarované skutočnosti o vydaní ústneho pokynu na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vec dozorujúcim prokurátorom krajskej prokuratúry, teda, či uvedenú skutočnosť preveroval na krajskej prokuratúre a u vyšetrovateľky krajského riaditeľstva a s akým výsledkom,

c) k tomu, či generálna prokuratúra pri preverovaní sťažovateľmi deklarovanych skutočností zohľadňovala postup podľa príkazu generálneho prokurátora č. 6/2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní z 12. mája 2017,

d) vychádzajúc z § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), k možnosti postupu podľa predmetného príkazu na podklade sťažovateľmi deklarovanych skutočností a k nim priložených príloh v súčasnom období.

5.3 Z vyjadrenia generálneho prokurátora zhodne k obidvom veciam vyplýva:

«35. Dňa 11. apríla 2017 bolo dozorovému prokurátorovi doručené uznesenie sp. zn. KRP-102/3-VYS-KE-2016 z 10. apríla 2017, ktorým bolo vznesené obvinenie

sťažovateľom. Uznesenie neobsahuje žiaden údaj o tom, že s jeho vydaním súhlasil, resp. dal pokyn dozorový prokurátor. Dozorový prokurátor podal generálnej prokuratúre správu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia podľa čl. 2 pokynu generálneho prokurátora z 1. februára 2010 por. č. 2/2010 o oznamovaní mimoriadnych správ a podávaní správ v trestných veciach. Ani v predloženej správe sa nenachádza informácia o tom, že k vzneseniu obvinenia sťažovateľom bol uložený pokyn dozorového prokurátora. Vec je naďalej sledovaná generálnou prokuratúrou pod sp. zn. IV/3 Gpt 213/17/1000.

36. V rámci výkonu dozoru dozorový prokurátor dňa 13. apríla 2017 vykonal znovu previerku vyšetrovacieho spisu sp. zn. KRP-102/3-VYS-KE-2016, o ktorej vyhotovil úradný záznam. Vyplýva z neho, že v konaní, ako i v nadväzujúcom rozhodnutí vyšetrovateľky nezistil žiadne pochybenie, a preto neprijal žiadne prokurátorské opatrenie podľa § 230 ods. 2 Trestného poriadku.

37. Spisový prehľad neobsahuje žiaden úradný záznam o vydaní konkrétneho a jednoznačného súhlasu/pokynu k trestnému stíhaniu, resp. vzneseniu obvinenia sťažovateľom. Tejto skutočnosti sú si vedomí aj sťažovatelia. Sťažovateľ opakovane vo svojich podaniach tvrdí, že pokyn na vznesenie obvinenia bol vydaný ústne bez toho, aby bol zachytený písomne v niektorom z oficiálnych spisových materiálov. Svoje tvrdenia odvíja výlučne od vyjadrení vyšetrovateľky poskytnutých jeho obhajcovi [REDAKOVANÉ], v jednom prípade za prítomnosti iných obhajcov.

A) k otázke č. 1 ústavného súdu

38. Tvrdenie sťažovateľov o uložení ústneho pokynu dozorového prokurátora na vznesenie obvinenia neobstojí. V prvom rade sám obhajca sťažovateľa uvádza rozdielne verzie o uložení ústneho pokynu. V jednom prípade tvrdí, že vyšetrovateľke bol uložený ústny pokyn (telefonicky) priamo dozorovým prokurátorom (podľa jeho e-mailu zo dňa 20. decembra 2017). V druhom prípade jej mal byť pokyn dozorového prokurátora uložený prostredníctvom bezprostredne nadriadenej pod hrozbou odňatia veci (podľa jeho záznamu v advokátskom spise zo dňa 13. októbra 2017). Samotná vyšetrovateľka, ktorá mala svojimi vyjadreniami spochybnit' autonómnosť svojho rozhodnutia o vznesení obvinenia sťažovateľom, však v prípise zo dňa 28. decembra 2017 adresovanom krajskej prokuratúre, poskytnutom na vedomie aj svojej nadriadenej, uvádza, že „Tvrdenie [REDAKOVANÉ], že som pred obhajcami potvrdila, že mi bol [REDAKOVANÉ], Krajskou

prokuratúrou Košice, resp. generálnou prokuratúrou daný pokyn na vznesenie obvinenia a na vydanie výzvy na vydanie veci sa nezakladá na pravde.“. Zároveň z jej vyjadrenia vyplýva, že obhajca sťažovateľa ju opakovane telefonicky, e-mailom i písomne žiadal o potvrdení ústneho pokynu dozorového prokurátora na vznesenie obvinenia. Obhajca sťažovateľa po doručení jej odpovede jej telefonicky oznámil, „že urobí všetko preto, aby bol spis KP Košice odňatý, a to aj spôsobom, ktorý sa mi nebude páčiť.“. Naopak, vyšetrovatelka v predmetnom liste popísala konzultáciu s predchádzajúcim dozorovým prokurátorom ([REDACTED]), ktorá vyznieva v prospech, nie v neprospech sťažovateľky. Vyšetrovatelka sa však s jeho právnym názorom nestotožnila.

39. Na základe uvedených skutočností možno dospieť k záveru, že vyšetrovatelka vydala uznesenie o vznesení obvinenia autonómne, bez akýchkoľvek vplyvov zo strany dozorového prokurátora, ktorý jediný môže právne relevantným spôsobom ovplyvniť postup a rozhodovanie vyšetrovateľa. Vo všeobecnosti platí, že konzultácie vyšetrovateľa s dozorovým prokurátorom či jeho právne úvahy k ďalšiemu vývoju trestného konania nemajú charakter záväzného pokynu pre vykonanie akéhokoľvek procesného úkonu vyšetrovateľa. Ide len o štandardné prejavy výkonu dozoru prokurátora spojené s jeho zodpovednosťou za priebeh a výsledok prípravného konania.

B) k otázke č. 2 ústavného súdu

40. Záväzný pokyn dozorového prokurátora na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, ktorý by ho následne vylučoval z rozhodovania o sťažnosti proti nemu, nebol uložený ani v písomnej forme a ani vo forme ústnej. Vyšetrovatelka dňa 28. decembra 2017 písomne poprela, že obhajcovi sťažovateľa v priebehu prípravného konania oznámila vydanie ústneho pokynu. Naopak, jej vyjadrenie svedčí o nátlaku obhajcu sťažovateľa a o skrytých vyhrážkach. Obsah vyjadrenia sťažovateľky nepriamo potvrdzuje i jej správa ešte zo dňa 18. septembra 2017 (príloha č. 8) adresovaná krajskej prokuratúre, v ktorej okrem iného uviedla, že mieni sťažovateľov pri ich výsluchoch vyzvať na vydanie nimi spracovaného poradenstva. Z toho vyplýva, že ani tvrdenie obhajcu sťažovateľa o uložení pokynu vyšetrovatelke zo strany dozorového prokurátora na vydanie veci (záznam v advokátskom spise zo dňa 19. októbra 2017) nemá akúkoľvek dôkaznú oporu.

41. Nakoniec, ani prípadné vydanie pokynu dozorového prokurátora (písomného alebo ústneho) neodporuje zásadám výkonu jeho dozoru. Uvedené tvrdenia sú v súlade

s vyjadrením dozorového prokurátora uvedenom v stanovisku zo 6. októbra 2017 predloženom generálnej prokuratúre ku konaniu o návrhu sťažovateľov na zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia. Dozorový prokurátor tu uviedol, že „námietka obv. [REDAKOVANÉ] týkajúca sa údajného pokynu prokurátora na postup podľa § 206 ods. 1 Tr. por. nemá oporu v skutočnom stave veci. V tejto veci nebol uplatnený postup podľa § 230 ods. 2 písm. a) Tr. por., čo preukazuje absencia písomného opatrenia prokurátora, pričom takýto pokyn nebol daný ani vo verbálnej rovine. Nebol tiež vopred vyslovený súhlas prokurátora so vznesením obvinenia stíhaným osobám “ (príloha č. 9).

42. Na základe všetkých listinných podkladov je zrejmé, že dozorový prokurátor bol oprávnenou osobou na konanie a rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľov. Jeho postupom nedošlo k žiadnemu skráteniu práv sťažovateľov na inú právnu ochranu či spravodlivý proces. Generálny prokurátor opierajúc sa o obsah predloženého spisového materiálu nemohol dospieť k inému právnemu záveru ako tomu, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti bolo z hľadiska subjektu vydané príslušným prokurátorom. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že obhajca sťažovateľa nepredložil k rozhodovaniu generálnej prokuratúry o jeho návrhu na zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 363 až 370 Trestného poriadku záznamy zo svojho advokátskeho spisu, a teda tieto skutočnosti mu neboli známe. Tvrdenia sťažovateľa podložené záznamami jeho obhajcu z októbra 2017 boli tak riadne preverené až následne krajskou prokuratúrou. Vyšetrovatelka vo svojej správe zo dňa 28. decembra 2017 opísala obsah svojej komunikácie s obhajcom sťažovateľa, pričom žiadne pochybnosti o hodnovernosti jej vyjadrenia nevznikli.

C) K otázke č. 3 ústavného súdu

43. V predmetnom konaní týkajúcom sa posudzovania opodstatnenosti právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia neprichádzal do úvahy postup prokurátorov podľa príkazu generálneho prokurátora z 12. mája 2017 por. č. 6/2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní (ďalej len „príkaz“). Dôvod vylúčenia dozorového prokurátora z konania a rozhodovania o sťažnosti bol sťažovateľom uplatnený vždy v rámci iného opravného prostriedku (riadneho a mimoriadneho), a preto nebol dôvod pre konanie podľa príkazu. Ani podanie sťažovateľa označené ako „reakcia na stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa

27.10.2017“ nebolo možné vybaviť v režime príkazu, keďže predchádzajúce vybavenie signoval generálny prokurátor, ktorého postup nie je oprávnený preskúmať žiaden iný prokurátor.

D) K otázke č. 4 ústavného súdu

44. Generálna prokuratúra je toho názoru, že sťažovateľ využil všetky prostriedky nápravy, ktoré mal k dispozícii v prípravnom konaní ohľadne námietky porušenia funkčnej inkompatibility dozorového prokurátora. Konkrétne ide o sťažnosť proti vzneseniu obvinenia a následne návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní. Naopak sťažovateľka v priebehu celého prípravného konania neuplatnila žiadnu výhradu voči osobe dozorového prokurátora konajúceho o jej sťažnosti. Sťažovateľka až v ústavnej sťažnosti porušenie svojich práv oprela o existenciu údajného ústneho pokynu dozorového prokurátora na vznesenie obvinenia.

5. Záver

45. Na základe vyššie uvedeného podľa názoru generálnej prokuratúry k odopretiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*) [REDACTED] a [REDACTED] v prípravnom konaní nedošlo. V tejto súvislosti možno poukázať na opakovane judikovaný právny názor ústavného súdu, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude splňať očakávania a predstavy účastníka konania. Právny nárok neexistuje ani na kladné prijatie návrhu oprávnenej osoby na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní a generálny prokurátor nemá povinnosť takému návrhu vyhovieť. Je na úvahe generálneho prokurátora, či tento mimoriadny opravný prostriedok uplatní alebo nie (bližšie rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 252/2010). Aj v intenciách rozhodovacej činnosti ústavného súdu platí, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli

odstránené v jeho priebehu (bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 197/08).»

III.

6. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) alebo Trestného poriadku. V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

7. Zo spisov ústavného súdu vedených pod sp. zn. Rvp 33/2018 a sp. zn. Rvp 34/2018 vyplýva, že predmet obidvoch podaných sťažností je totožný a smeruje proti rozhodnutiam tých istých orgánov verejnej moci, a to rozhodnutiu krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017, upovedomeniu generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 a rozhodnutiu generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 246/17/1000-13 zo 14. decembra 2017. S prihliadnutím na obsah predmetných sťažností a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností vrátane tej skutočnosti, že obidve podané sťažnosti smerujú proti tým istým odporcom a podstatu podaných sťažností tvorí nesúhlas obidvoch sťažovateľov s ich trestným stíhaním, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

10. Sťažovatelia namietali porušenie svojich označených práv rozhodnutím krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017, upovedomením generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 a rozhodnutím generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 246/17/1000-13 (v petite sťažností nesprávne uvedené zrejmosťou chybou v písaní č. k. IV Tz 246/17/1000-13, pozn.) zo 14. decembra 2017.

III.1 K sťažovateľmi namietanému porušeniu označených práv rozhodnutím krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017

11. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Teda, ak na ochranu označených práv bol sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súde oprávnený využiť iné opravné prostriedky/právne prostriedky nápravy podľa osobitných právnych predpisov, ústavný súd

jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre neprípustnosť. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či na ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovatelia namietali v konaní pred ústavným súdom aj proti rozhodnutiu krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017, mali k dispozícii účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia ich práv a či ich aj účinne využili.

12. Proti rozhodnutiu krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017 mohli obidvaja sťažovatelia využiť účinný prostriedok nápravy v prípravnom konaní, a to podanie návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku (ktorý aj využili, pozn.), a o tomto účinnom prostriedku nápravy bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť generálny prokurátor, pričom jeho právomoc rozhodnúť o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku ako účinnom prostriedku nápravy v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažností sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

III.2 K sťažovateľmi namietanému porušeniu označených práv upovedomením generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní

dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytykaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

14.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť osobnej slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

14.2 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom.

15. V obidvoch podaných sťažnostiach sťažovatelia namietali porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ ide o toto sťažovateľmi označené právo ústavný súd poukazuje na to, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014). V dôsledku uvedeného sú sťažnosti sťažovateľov v tejto ich časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnené a ústavný súd preto nimi podané sťažnosti v tejto ich časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

16. Podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku ak generálny prokurátor po preskúmaní veci na základe návrhu oprávnenej osoby uvedenej v § 364 ods. 1 nezistí dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia alebo ak uplynula lehota uvedená v § 364 ods. 1 alebo 3, upovedomí o tom osobu, ktorá návrh podala.

17. Z obsahu upovedomenia generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 vyplýva, že generálny prokurátor v súvislosti s návrhmi sťažovateľov na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku preskúmal vyšetrovací spis, ako aj dozorový spis krajskej prokuratúry a dospel k záveru, že nie je dôvod na zrušenie právoplatných rozhodnutí vydaných v prípravnom konaní v trestnej veci sťažovateľov [konkrétne uznesenia vyšetrovateľky ČVS: KRP-102/3-VYS-KE-2016 z 10. apríla 2017 o vznesení obvinenia pre zločin skrátene dane a poistného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 3 Trestného zákona a uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 34/16/8810-55 zo 16. júna 2017 vydaného v konaní o sťažnosti podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku]. Vo vzťahu k dôvodnosti vedeného trestného stíhania generálny prokurátor vo svojom upovedomení č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 argumentoval:

«Trestné oznámenie v tejto trestnej veci vyplynulo z podania Národnej kriminálnej agentúry pod ČVS:PPZ-74/NKA-FP-ST-2015 z 22. 4. 2015, z ktorého je zistiteľné v podstate to, že v rámci trestného konania v inej trestnej veci bolo zistené, že služby zo strany dodávateľa daňových subjektov [redacted] a [redacted] [redacted] v skutočnosti neboli dodané, že sa malo jednať o účelovú fakturáciu, a že vyššie uvedené daňové subjekty si na základe zabezpečených faktúr za poskytnuté služby ešte aj v rokoch 2009 a 2010 krátili vlastnú daňovú povinnosť neoprávnene pomocou iných fiktívnych dodávateľov a nakoľko k uskutočneniu zdaniteľného plnenia nedošlo, na odpočítanie dane z týchto faktúr im nevznikol nárok.

Za zásadný dôkaz, hodnotenie ktorého orgánmi činnými v trestnom konaní namietajú aj obvinení, je možné považovať hlavne výpoveď v procesnom postavení svedka [redacted] [redacted], ktorá uviedla a popísala okolnosti, o ktorých sa dozvedela ako účtovníčka obv. [redacted].

Z jej výpovede vyplynulo, že poradenská činnosť, za ktorú boli vystavované faktúry v zmysle skutkových viet, ktoré sú obsahom uznesenia vyšetrovateľa KR PZ KE ČVS:KRP- 102/3-VYS-KE-2016 z 10. 4. 2017, a naň nadväzujúcej dane z pridanej hodnoty, ktorá bola obv. [redacted] a obv. [redacted] [redacted] zahrňovaná do ich daňových priznaní v obdobiach uvedených v jednotlivých

skutkoch uvedeného uznesenia vyšetrovateľa KR PZ KE, v skutočnosti nemala byť poskytovaná.

Uvedenou svedeckou výpoveďou bolo skutočné poskytovanie služieb obv. [REDAKOVANÉ] a obv. [REDAKOVANÉ] spochybnené, a bolo preto dôvodné ich poskytovanie vyhodnotiť ako také, že tieto boli predstierané a boli vyjadrované iba v účtovnej rovine...

Na rozdiel od skutočností uvádzaných svedkyňou [REDAKOVANÉ], obv. [REDAKOVANÉ] v procesnom postavení svedka v podstate uviedla, že k poskytnutiu poradenských služieb obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] reálne došlo, konkrétne uviedla, že tieto služby boli riadne dodané tak, ako sú vyfakturované a tieto jej boli sprostredkované prostredníctvom otca, obv. [REDAKOVANÉ]. Samostatne a bezprostredne so zástupcami obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] nejednala v tejto súvislosti s nikým.

V podstate rovnaké skutočnosti uviedli v procesnom postavení svedkov aj obv. [REDAKOVANÉ], ako aj obv. [REDAKOVANÉ], s výnimkou [REDAKOVANÉ] (t.č. obv. [REDAKOVANÉ]), ktorá v procesnom postavení svedka po poučení podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Tr. por. využila právo nevypovedať...

Uvádzané skutočnosti t. č. obvinenými nie je možné vyhodnotiť ako také, ktoré by spochybňovali hodnovernosť výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ], hlavne za situácie, keď aj ďalšie zistenia v podstate potvrdzujú skutočnosti, ktoré uvádzala svedkyňa [REDAKOVANÉ].

V tomto smere samotné nepredloženie ani jedného relevantného výstupu z poradenskej činnosti, ktorá bola obvineným dlhodobo poskytovaná, a za ktorú mali byť platené desiatky tisíc eur rozhodne nemôže byť považované za prenesenie dôkazného bremena na samotných, t. č. obvinených, ako to namietajú.

Orgány činné v trestnom konaní vzniknutú situáciu nemali možnosť vyhodnotiť inak, keď na strane jednej boli zo strany t. č. obvinených predložené doklady (výstupy z účtovníctva, faktúry, príjmové doklady), ktoré ale predstavujú len účtovnú rovinnu poskytnutých služieb (tieto zachované boli a majú ich v dispozícii), a na strane druhej, nebol z ich strany predložený ani jeden relevantný výstup z poradenskej činnosti, resp. ich

nemajú podľa vlastného vyjadrenia v dispozícii na predloženie orgánom činným v trestnom konaní.

Navyše, ako bude nižšie uvedené, práve konaním obvinených bolo orgánom činným v trestnom konaní znemožnené zabezpečenie výstupov z poradenskej činnosti, na podporu ich vlastného tvrdenia iným spôsobom, ako ich predložením zo strany obvinených.

Nie je možné akceptovať ani námietku obvinených v tom smere, že neboli k predloženiu výstupov z poradenskej činnosti vyzvaní, z dôvodu, že nielen obv. [REDACTED] vo výsluchu v procesnom postavení svedka 30. 9. 2015, ale aj obv. [REDACTED] vo výsluchu v procesnom postavení svedka 28. 8. 2015 uviedli, že takýmto materiálom nedisponujú. Preto vyšetrovateľovi KR PZ KE nevznikol dôvod vyzývať ich na ich vydanie.

V tejto súvislosti je nutné skonštatovať, že predloženie relevantných výstupov z poradenskej činnosti obvinenými sa javí byť úplne prirodzené a logické, že budú predložené na podporu správnosti nimi už predložených výstupov z účtovníctva, faktúr, ako aj príjmových dokladov, ako aj podporu ich tvrdenia o skutočnej existencii výstupov z poradenskej činnosti.

Práve spôsob, akým postupoval t. č. obv. [REDACTED], ktorý previedol obchodný podiel obchodnej spoločnosti [REDACTED] na [REDACTED], ktorému po prevode obchodného podielu mal odovzdať celé účtovníctvo uvedenej obchodnej spoločnosti, vrátane archívu spoločnosti, znemožnil orgánom činným v trestnom konaní zabezpečenie výstupov z poradenskej činnosti.

Svedok [REDACTED] v tejto súvislosti vo svojej výpovedi popiera, že by bol vedome nadobudol obchodný podiel v uvedenej obchodnej spoločnosti a poprel aj tú skutočnosť, že by prevzal nejaké dokumenty, ktoré s touto obchodnou spoločnosťou súvisia tak, ako to uvádza obv. [REDACTED]. V podstate uviedol, že podpisy, ktoré sa nachádzajú na dokumentoch k tejto obchodnej spoločnosti boli od neho vylákané podvodne, a to tak, že asi niekedy pred vianočnými sviatkami 2010 za ním prišiel známy [REDACTED], ktorý mu ponúkol pôžičku vo výške 200,- eur s tým, že to ale treba celé urobiť cez notára. U notára v [REDACTED] podpísal takú veľkú kopu papierov, ktorých obsah nepozná. To bolo celé a nevie o tom, že by bol konateľom nejakej spoločnosti, alebo, že by preberal nejaké

účtovníctvo. Tie papiere podpísal iba preto, že si myslel, že ide o tú pôžičku, ktorú napokon ani nedostal.

Následne 23. 3. 2016 bol vypočutý v procesnom postavení svedka [REDACTED], ktorý uviedol, že pozná osobu [REDACTED], a že je to švager jeho manželky. Taktiež uviedol, že je pravda, že s ním išiel niekedy koncom decembra 2010 na notársky úrad do [REDACTED], ale on dovnútra nešiel, ale len čakal [REDACTED] vonku pred budovou. Ten mu mal povedať, že si tam potrebuje vybaviť nejaké papiere. On sám mu žiadne papiere nedával a ani mu nenúkal žiadnu pôžičku. O prevodoch nejakých spoločnosti a odovzdávaní účtovníctva nevie nič.

Konštatujem, že takýto prevod uvedeného obchodného podielu je možné považovať za špekulatívny, iba v snahe dosiahnuť možnosť nepreukázať reálnu činnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], a že jedinou snahou obv. [REDACTED] bolo síce zákonným spôsobom využiť možnosť uvedenú obchodnú spoločnosť previesť na nadobúdateľa, ale iba v záujme, aby sa nezachovali dokumenty, ktoré by mohli slúžiť, ako relevantný dôkaz o činnosti tejto obchodnej spoločnosti, a ktorá by inak mohla poskytnúť relevantné dokumenty, a to aj v súvislosti s poskytovanou poradenskou činnosťou v prospech obvinených, orgánom činným v trestnom konaní. Práve týmto spôsobom bolo znemožnené zabezpečenie výstupov z poradenskej činnosti orgánom činným v trestnom konaní iným spôsobom, ako ich predložením zo strany t. č. obvinených.

Poznamenávam, že obvinení, ako už bolo uvedené uvádzali vo výsluchu v procesnom postavení svedka, že výstupmi z poradenskej činnosti nedisponujú. Otázne je, či je tomu tak skutočne z dôvodu, že nepovažovali za potrebné ich archivovať, lebo im žiadny predpis takúto povinnosť neustanovoval, alebo z iného, iba im známeho dôvodu. Rovnako je otázne, z akého dôvodu zaplatili nemalé finančné prostriedky, za poradenskú činnosť, ktorá bola nevyhnutne potrebná na ich prácu, s obsahom výstupov ktorej nemali vzhľadom na ich pracovné vyťaženie čas sa zaoberať, keď následne výstupy z poskytnutej poradenskej činnosti, ani nebolo potrebné z ich strany uchovať. Iba samotný čas, v súvislosti s poskytnutou poradenskou činnosťou na základe Zmluvy odbornej poradenskej a konzultačnej činnosti zo 7. 1. 2009 a Mandátnej zmluvy z 5. 1. 2010, ktoré boli uzavreté na základe dohody medzi obv. [REDACTED] a obv. [REDACTED],

a za ktorú mali uhradiť nemalé finančné prostriedky, svedčí o „dôležitosti“ výstupov z poradenskej činnosti.

Aj z uvedeného je pre orgány činné v trestnom konaní logicky zdôvodniteľné to, že výstupy z poradenskej činnosti v skutočnosti neexistovali, a že uvedené konanie obvinených bolo výlučne v snahe zakryť vlastnú trestnú činnosť, z ktorej sú aktuálne obvinení.

Taktiež aktuálne za účelové je možné považovať aj vyjadrenie obv. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v tom smere, že poradenstvo dostávala v rozsahu, v akom ho požadovala od dodávateľov prostredníctvom otca obv. [REDAKOVANÉ], z nasledovného dôvodu.

Hoci obvinená uhrádzala poskytnuté služby, nikdy podľa vlastného tvrdenia, sa rokovania s dodávateľmi služby nezúčastnila, osobne sa s nimi nestretávala, priamo s nimi nekomunikovala, otázky poradenstva s nimi neriešila, nezaujímal sa, akým spôsobom a prostredníctvom akých konkrétnych osôb uvedené otec realizoval a faktúry vystavené jej dodávateľmi nikdy nepreverovala.

Je preto nelogické, ako mohla vedieť, že aká konkrétna služba jej je v skutočnosti poskytovaná, a za akú konkrétnu službu uhrádza na základe jednotlivo vystavených faktúr v rozhodnom období.

Z uvedeného je pre orgány činné v trestnom konaní logicky zdôvodniteľné to, že obv. [REDAKOVANÉ] mal vedomosť o tom, že žiadne poradenské služby poskytované neboli, a že obv. [REDAKOVANÉ] vedela, že žiadne služby nedostáva ani ona. Súčasne z ničoho nevyplýva, že by bola zo strany obv. [REDAKOVANÉ] uvádzaná do omylu v tom smere, že hoci žiadnu službu nedostal poskytnutú ani pre seba, ale ani pre obv. [REDAKOVANÉ], by jej mal predstierať, že jej doručuje výstup z poradenskej služby, ktorý si vopred u neho objednala a uhradila za neho fakturovanú cenu.

Z tohoto konštatovania je preto daná dôvodnosť aj o úvahách v súvislosti so subjektívnou stránkou konania obvinenej, nakoľko zaúčtovávanie nákladov za poradenské služby do účtovníctva s vedomím, že tieto v skutočnosti neboli poskytnuté bolo z jej strany nepochybne vedené iba v úmysle zákonnú daňovú povinnosť skrátiť.

V prospech vyhodnotenia zabezpečených dôkazov v tom smere, že poradenské služby boli iba predstierané, nasvedčuje aj duplexnosť takto poskytovaných služieb, nakoľko

aj obv. [REDACTED], ale aj obv. [REDACTED] mali v rozhodnom období účtovníka [REDACTED], ktorý im poskytoval rôzne služby v širokom rozsahu, ako to uvádza vo svojej výpovedi z 20. 10. 2016 (č. l. 564-568 vyšetrovacieho spisu) a okrem mzdovej evidencie, DPH, kontrolných výkazov, a iné im poskytoval aj konzultácie ohľadne vzniknutých problémov. Preto je spochybniteľné, že niektoré služby by boli t. č. obvinení využívali duplexne a za tieto by aj opakovane platili.

Uvedené zásadné dôkazy, ale aj iné, ktoré nie je potrebné opakovať, boli vykonané do vydania uznesenia vyšetrovateľa PZ ČVS:KRP-102/3-VYS-KE-2016 z 10. 4. 2017, po predchádzajúcom procesnom postupe podľa Trestného poriadku.»

18. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Inými slovami, ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04).

19. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

20. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručených v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

21.1 Po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 (bod 17 tohto odôvodnenia) ústavný súd konštatuje, že generálny prokurátor konal v medziach svojej právomoci a predovšetkým podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Generálny prokurátor vzal na vedomie a zaoberal sa podstatou argumentov sťažovateľov vyjadrených v návrhu na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, pričom zároveň, vychádzajúc pritom z obsahu vo veci vykonaných dôkazov a z nich plynúcich skutočností, objasnil svoje argumenty, ktoré ho viedli k záveru o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľov. Závery, ku ktorým generálny prokurátor dospel, sa ústavnému súdu nejavia ako svojvoľné a v štádiu prípravného konania neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nie je možné považovať za arbitrárne. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, preto po jeho preskúmaní ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľmi namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

21.2.1 V širších súvislostiach ústavný súd poukazuje aj na to, že nie je tzv. skutkový súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež na to, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel a Morris*) pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápu právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti

konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014). V naznačených súvislostiach teda ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží sa vyjadrovať k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľov, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť alebo dôvodnosť, resp. to, či sú postačujúce k záveru o vyvodení trestnoprávnej zodpovednosti.

21.2.2 Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné kautely postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Úlohou ústavného súdu teda nie je nahrádzať činnosť, resp. právne závery orgánov činných v trestnom konaní, ale dohliadať na zlučiteľnosť účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

21.3 V naznačených súvislostiach je potrebné z hľadiska ústavnoprávnej udržateľnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní poukázať aj na to, že odkladanie, resp. posúvanie vznesenia obvinenia na neskorší čas, hoci už sú pre takýto postup splnené podmienky, je porušením § 206 ods. 1 Trestného poriadku a podstatnou chybou prípravného konania, eventuálne aj podstatnou chybou celého konania, ktoré predchádza rozsudku [§ 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku; Zo súdnej praxe 4/2006, čl. 60], preto za ústavne akceptovateľný považuje ústavný súd aj právny názor generálneho prokurátora o tom, že *«Je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok (aj) § 206 ods. 1 Tr. por., teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatelom, eventuálne tiež označeným v uznesení o začatí trestného stíhania menom, priezviskom, prípadne aj adresou bydliska, bez toho, aby zároveň bolo vznesené aj obvinenie tejto osobe. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že podozrivý síce je materiálne obvinený, ale formálne nie, čím by sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného, napr. podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie*

dokazovania, nazerať do spisu, alebo zvoliť si obhajcu.». Teda vznesenie obvinenia je dôležitým procesným úkonom, pretože týmto úkonom sa proti určitej osobe začína trestné stíhanie za konkrétny skutok, ktorý je trestným činom, a súčasne sa určuje aj jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného. Pre vznesenie obvinenia je preto potrebné, aby sa odôvodnil záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, pričom k takémuto záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí tzv. vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, ako to je v prípade obžaloby.

22. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovatelia sa v danom prípade domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím vydaným už v počiatočnom štádiu trestného stíhania (v skorom štádiu prípravného konania). V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu predstavuje ústavný príkaz pre každú osobu, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04). Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú teda vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami

23. Ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09).

Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02), prípadne iné orgány verejnej moci na to určené. Osobitne otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií, napríklad ak súčasne došlo k zásahu do osobnej slobody sťažovateľa), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

24. Ústavný súd teda v okolnostiach danej veci konštatuje, že trestná vec sťažovateľov sa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. prípravnom konaní, keď o dôvodnosti, a teda zákonnosti a ústavnosti ich trestného stíhania meritórne zatiaľ všeobecný súd nerozhodoval. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovaným právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označeného práva na inú právnu ochranu, k porušeniu ktorého malo dôjsť aj v dôsledku postupu generálneho prokurátora v predmetnej trestnej veci. Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z druhej časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého oddielu (dozor prokurátora), ako aj tretej časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku. Z uvedeného teda vyplýva, že súd prvého stupňa, ktorý je oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľov, ale aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci a prípadne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových

aj právnych otázok, vyriešenie ktorých je nevyhnuté pre meritórne skončenie veci (III. ÚS 75/05, III. ÚS 109/05 alebo II. ÚS 294/06).

25. Zhodne s predostretou názorovou líniou ústavného súdu postupuje aj Ústavný súd Českej republiky, ako to vyplýva napríklad z jeho uznesenia sp. zn. I. ÚS 2149/2016 zo 16. augusta 2016:

„6. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že ako vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, pri svojom rozhodovaní vychádza zo zásady subsidiarity konania o ústavnej sťažnosti, ktoré je treba vnímať ako konanie mimoriadne. Ústavný súd uplatňuje zásadu zdržanlivosti a minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti iných orgánov verejnej moci predovšetkým tam, kde doposiaľ nebolo meritórne rozhodnuté. Tak aj zasahovanie do rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní vo fáze prípravného konania Ústavný súd považuje, s výnimkou situácií úplne mimoriadnych (napr. ak je súčasne dotknutá osobná sloboda jednotlivca), za neprípustné, prípadne nežiaduce [porov. nález sp. zn. III. ÚS 62/95 z 30. 11. 1995 (N 78/4 SbNU 243) či uznesenie sp. zn. IV. ÚS 316/99 zo 6. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 486/01 z 11. 12. 2001, sp. zn. IV. ÚS 213/03 z 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 262/03 z 30. 6. 2003 a ďalšie]. Kasačná intervencia tak má svoje miesto iba v prípadoch zjavného porušenia kogentných pravidiel podústavného práva, kedy sa postup orgánov činných v trestnom konaní úplne vymyká ústavnému, resp. zákonnému procesnoprávnemu rámcu, a ním založené vady, prípadne ich dôsledky, nie je možné v rámci sústavy orgánov činných v trestnom konaní, najmä všeobecných súdov, už nijako odstrániť (porov. napr. uznesenie sp. zn. III. ÚS 674/05 z 25. 1. 2006). Inak povedané, svoj zásah považuje Ústavný súd ako dôvodný iba v situácii materiálneho (obsahového) a na prvý pohľad zrejme odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae).

8. *Pokiaľ ide konkrétne o uznesenie, ktorým sa podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku rozhoduje o začatí trestného stíhania, Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že toto uznesenie je úkonom so závažnými dôsledkami pre osobu obvineného a k jeho vydaniu smie dôjsť jedine v zákonných medziach (čl. 2 ods. 3 ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 2 Charty). Avšak toto rozhodnutie má vo svojej podstate iba predbežný charakter a jeho zmyslom vo vzťahu k obvinenému je oznámenie, že je stíhaný pre určitý skutok, čo je podmienkou ďalších procesných úkonov v trestnom konaní [uznesenia*

sp. zn. II. ÚS 1465/13 zo 6. 6. 2013 či uznesenie sp. zn. III. ÚS 693/06 zo 7. 12. 2006 (U 14/43 SbNU 655)]. Zdržanlivosť v zásahoch proti uzneseniu o začatí trestného stíhania Ústavný súd prelomil len za úplne mimoriadnych okolností, pre ktoré je charakteristická existencia zjavnej ľubovôle v rozhodovaní. Aj vtedy však Ústavný súd zotrval na stanovisku, že mu neprináleží akokoľvek preskúmať rozhodnutia o začatí trestného stíhania po vecnej stránke, pretože to patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Dôvodnosť obvinenia a zákonnosť trestného stíhania je totiž predmetom celého trestného konania, a preto je príslušnými orgánmi z úradnej povinnosti skúmaná počas trestného konania. Ústavný súd je v tejto súvislosti povolaný zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho ukončení, po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov na ochranu práv podľa trestného poriadku.

10. Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku neodôvodnenosti a neopodstatnenosti trestného stíhania, Ústavný súd konštatuje, že na začiatku trestného stíhania nie je možné z logiky veci dosiahnuť úplnú istotu o spáchaní trestného činu; k začatiu trestného stíhania teda postačí vyšší stupeň pravdepodobnosti nasvedčujúci tomu, že obvinený spáchal skutok spôsobom popísaným v skutkovej vete uznesenia o začatí trestného stíhania. Odtiaľ sa potom odvíja aj adekvátne úroveň obsahovej precíznosti jednotlivých náležitostí rozhodnutia. Pri rozhodovaní o začatí trestného stíhania, s ohľadom na dôkaznú situáciu, nie je možné požadovať od orgánov činných v trestnom konaní, aby v uznesení o začatí trestného stíhania bol obsiahnutý úplne vyčerpávajúce popis. Trestná činnosť nemusí byť v tomto štádiu spoľahlivo preukázaná a neskôr v skutkovej vete popísaná natolko spoľahlivo, ako je to napríklad u obžaloby (porov. napr. uznesenie sp. zn. III. ÚS 2652/14 zo 16. 6. 2015 či uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1986/15 z 22. 9. 2015). Z hľadiska ústavných garancií základných práv je podstatná predovšetkým identifikácia skutku tak, aby nemohol byť zamenený s iným (§ 160 ods. 1 veta druhá trestného poriadku), teda aby bol obvinený čo najpresnejšie oboznámený s tým, čo je mu kladené za vinu. Ústavnoprávnu rovinu pritom nedosahuje spor o väčšiu či menšiu mieru úplnosti popisu skutku, resp. výstižnosti jeho určenia, rovnako ako opodstatnenosti záveru o dôvodnosti trestného stíhania.“

26. Napokon z uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 494/2014-16 z 22. augusta 2014 dokonca vyplýva:

«Navyše, využitie mimoriadneho kasačného oprávnenia generálneho prokurátora vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia sa javí ústavnému súdu ako otázne. Ústavný súd rešpektuje právomoc generálneho prokurátora interpretovať § 363 a nasl. Trestného poriadku, zo znenia ktorého výslovne nevyplýva, proti ktorým rozhodnutiam ho možno použiť. Z poslednej vety § 363 ods. 1 však vyplýva, že je určený na nápravu nezákonnosti meritórnych rozhodnutí, ktorými sa rozhodovalo „vo veci“, a teda ide o rozhodnutia konečné, ktorých nápravu už nemožno zabezpečiť inými prostriedkami. Takýto výklad vyplýva aj z dôvodovej správy k § 363 Trestného poriadku, podľa ktorej *treba umožniť vo veciach, v ktorých súd ešte nekonal a vec bola v prípravnom konaní prokurátorom postúpená inému orgánu alebo ktorými bolo zastavené alebo podmiennečne zastavené trestné stíhanie, alebo ktoré v tomto rozsahu spočívajú na chybnom procesnom konaní, aby nezákonnosť napravil generálny prokurátor*. Uznesenie o vznesení obvinenia je rozhodnutím, ktorým sa začína trestné konanie proti určitej osobe, nie je to rozhodnutie vo veci samej.

V tejto súvislosti možno tiež uviesť podobnú právnu úpravu v Českej republike. Podľa § 174a Trestného rádu (zákona č. 141/1961 Sb. v znení neskorších predpisov) môže najvyšší štátny zástupca zrušiť nezákonné uznesenie nižšieho štátneho zástupcu o zastavení trestného stíhania a o postúpení veci.»

27. V nadväznosti na označenú argumentáciu ústavný súd, postupujúc podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmieta sťažovateľmi podané sťažnosti vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru v tejto ich časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

28. Vo vzťahu k námietke sťažovateľov týkajúcej sa postupu generálneho prokurátora, ktorý mal zaviazat' podriadenú krajskú prokuratúru právnym názorom spočívajúcim v postupe podľa § 234 Trestného poriadku po skončení prípravného konania (bližšie pozri bod 3.2), ústavný súd poukazuje na vyjadrenie samotného generálneho prokurátora, ktorý k uvedenej otázke vo svojom upovedomení č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 konštatoval:

„Konštatujem, že z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je pre kohokoľvek zistiteľné, že zastaviť trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. je možné iba v tom prípade, ak skutočnosť, že skutok nenapĺňa znaky skutkovej podstaty niektorého trestného činu alebo priestupku, iného správneho deliktu alebo disciplinárneho previnenia, musí byť bez akýchkoľvek pochybností zistená. Ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania svedčia o tom, že jeho doplnením môžu byť preukázané znaky trestného činu, priestupku, iného správneho deliktu alebo disciplinárneho previnenia, trestné stíhanie až do skončenia doplnenia nemožno z tohto dôvodu zastaviť.“

Zastaviť trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. je možné len za predpokladu, že je spoľahlivo a mimo akýchkoľvek pochybností zistené, že skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

V prípadoch, v ktorých aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov trvajú pochybnosti o tejto otázke alebo do úvahy prichádza viacero verzií skutkových zistení a treba rozhodnúť o tom, ktorá z nich je pravdivá, na podklade posúdenia a hodnotenia dôkazov, je nevyhnutné, aby prokurátor podal obžalobu a aby také rozhodnutie urobil súd...

Z dôvodu, že skutočnosti, ktoré svedkyňa [REDAKOVANÉ] uviedla boli potvrdené vyššie uvedenými dôkazmi, postupoval vyšetrovateľ KR PZ KE správne a zákonne pri vydaní uznesenia pod ČVS:KRP-102/3-VYS-KE-2016 z 10. 4. 2017 v spojení s uznesením ČVS: KRP-102/3-VYS-KE-2016 z 18. 9. 2017, keď podľa § 199 ods. 1 Tr. por. začal trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vzniesol obvinenie...

Vzhľadom na uvedené za zásadné považujem to, že s prihliadnutím na obhajobu obvinených a skutočností vyplývajúcich z výpovedí, ktoré boli doteraz realizované, ako aj listinných dôkazov vyplýva, že v danom prípade existujú dve skupiny dôkazov, medzi ktorými sú rozpory. Skutočnosť, že vyšetrovateľ PZ vykonáva dôkazy podľa § 2 ods. 10 Tr. por. determinujú správnosť a zákonnosť postupu vyšetrovateľa PZ, ako aj dozorového prokurátora.

Ale ani v prípade, že nebude v ďalšom konaní možné zistiť orgánmi činnými v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt), ktoré z odporujúcich si dôkazov sú pravdivé, vyšetrovateľ PZ, ani prokurátor nie je oprávnený zastaviť trestné stíhanie, ale je povinný vo veci podať obžalobu. Zistenie,

ako to už bolo vyššie konštatované, ktoré z odporujúcich si dôkazov sú pravdivé, v takomto prípade závisí iba od ich zhodnotenia súdom a ich vykonaním na hlavnom pojednávaní.“

29. Podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak a) je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, b) nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, c) je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený. Podľa § 285 Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak a) nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, b) skutok nie je trestným činom, c) nebolo dokázané, že skutok spáchal obvinený... e) trestnosť činu zanikla, f) prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2.

30.1 Z komparácie právnej úpravy Trestného poriadku v jeho § 215 a § 285 explicitne vyplýva, že pre zastavenie trestného stíhania v prípravnom konaní (po postupe podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku toto právo prináleží len prokurátorovi) sa vyžaduje stav vykonaného dokazovania na takej úrovni dôkaznej situácie, že akýkoľvek iný záver by bol nielen v rozpore s obsahom dôkazov, ale aj s príslušnou zákonnou úpravou. Teda z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní musí vyplynúť jediný možný záver, a to záver o tom, že je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený, alebo záver o tom, že skutok sa síce stal, ale nemá znaky trestného činu alebo iného menej závažného protiprávneho konania (rozumej spravidla priestupku).

30.2 Pokiaľ v rámci dokazovania v prípravnom konaní jestvujú dôkazy podporujúce rozumný predpoklad (rozumej vychádzajúci z vykonaného dokazovania) o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto je osoba páchatel'a, nejde v danom prípade o ten predpokladaný právny a skutkový stav, ktorý by umožnil postupovať v intenciách § 215 Trestného poriadku. Práve k tomu viedli aj už predostreté úvahy generálneho prokurátora, že pokiaľ bude pri skončení vyšetrovania v predmetnej veci existovať skutkový stav pripúšťajúci viacero verzií, rozhodnúť o tom, ktorá je alebo bude v predmetnej veci relevantná, je oprávnený len súd ako nezávislý orgán súdnej moci, a nie orgán prípravného konania, ktorým je prokurátor nedisponujúci postavením a nezávislosťou orgánu súdnej moci. Tento záver nadobúda na význame práve pri postihovaní daňovej trestnej činnosti,

resp. ekonomickej trestnej činnosti, ktorá sa vyznačuje spravidla vysoko sofistikovaným spôsobom jej páchania a častokrát aj absenciou priamych usvedčujúcich dôkazov.

30.3 Navyše je potrebné poukázať aj na to, že v čase rozhodovania generálneho prokurátora o návrhu podľa § 363 Trestného poriadku bolo vyšetrowanie v predmetnej veci len na jeho začiatku, keď neboli ani zo strany prokuratúry a ani zo strany obhajoby zabezpečené všetky dôkazy a vyčerpané všetky dôkazné prostriedky, ktoré by spolu s už zistenými skutočnosťami mohli odôvodniť záver aj podľa predstáv sťažovateľov smerom k § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

31. V nadväznosti na uvedené ústavný súd, postupujúc podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmieta sťažovateľmi podané sťažnosti aj v tejto ich časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3 K sťažovateľmi namietanému porušeniu označených práv rozhodnutím generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 246/17/1000-13 zo 14. decembra 2017

32. Vo vzťahu k námietke sťažovateľov týkajúcej sa toho, že mal byť vydaný pokyn vyšetrovateľke krajského riaditeľstva na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku zo strany vec dozorujúceho prokurátora krajskej prokuratúry (bližšie pozri bod 3.1 a argumentáciu tam uvedenú) vrátane postupu generálnej prokuratúry podľa príkazu generálneho prokurátora č. 6/2017 z 12. mája 2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní, ústavný súd v prvom rade poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 246/17/1000-13 zo 14. decembra 2017, v ktorom sa uvádza:

«Vzhľadom na to, že generálny prokurátor Slovenskej republiky nemá nadriadeného prokurátora, jeho stanovisko alebo rozhodnutie vydané v ktorejkoľvek veci je konečné a nie je oprávnený ho preskúmať žiadny prokurátor činný v Slovenskej republike, a to bez ohľadu na skutočnosť, či rozhodnutie podpísal sám generálny prokurátor Slovenskej republiky alebo na jeho podpísanie splnomocnil iného prokurátora.

Z uvedeného dôvodu Vaše podanie doručené Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky 8. 12. 2017 bolo odložené bez prijatia ďalších opatrení s tým, že upovedomenie

generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. IV Pz 246/17/1000-10 a IV Pz 251/17/1000-6 o spôsobe vybavenia Vášho návrhu na zrušenie právoplatného uznesenia prokurátora a vyšetrovateľa PZ je konečné.

Vaše podanie v časti, v ktorej žiadate zistiť všetky skutočnosti týkajúce sa toho, či v predmetnej trestnej veci bol, alebo nebol vydaný pokyn Krajskej prokuratúry Košice na vznesenie obvinenia uvádzam, že stanovisko k tejto požiadavke je obsahom citovaného upovedomenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. 10. 2017, sp. zn. IV Pz 246/17/1000-10 a IV Pz 251/17/1000-6, v ktorom bolo konštatované, „že z predloženého na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu vyplýva, že pokyn postupom podľa § 230 ods. 2 písm. a) Tr. por, nebol vydaný ani prokurátorom krajskej prokuratúry, ako to namieta [REDAKOVANÉ], a to ani vo forme vopred vysloveného súhlasu prokurátora s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, či už v písomnej, alebo verbálnej forme po tom, ako bola opatrením krajského prokurátora pod sp. zn. 1 Kv 34/16/8800-2 zo 7. 7. 2016 určená výnimka z ustanovenia § 46 ods. 5, ods. 7 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov na trestné konanie v tejto trestnej veci, vrátane konania pred príslušným okresným súdom, ktorým boli poverení prokurátori Krajskej prokuratúry Košice.“

Z uvedeného konštatovania vyplýva, že obsahom predloženého na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu (t. j. vyšetrovacieho spisu a obsahu dozorového spisu prokurátora) nebola žiadna taká písomnosť, ktorú by mala povinnosť vyšetrovateľka s poukazom na § 6 ods. 1 písm. e) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi založiť do vyšetrovacieho spisu, z ktorej by vyplýval taký procesný prejav vôle prokurátora, ktorú by bolo možné považovať za záväzný pokyn prokurátora podľa § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, resp. iná písomnosť, napr. vo forme úradného záznamu, z ktorej by bola daná jednoznačne vyjadrená povinnosť, (nie zvažovanie určitého postupu policajtom) na základe prokurátorom označených (už zistených okolností) k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia.

Rovnaká písomnosť by potom musela byť aj obsahom dozorového spisu prokurátora, ktorá skutočnosť pri vybavovaní Vášho návrhu na zrušenie právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru Košice

z 10. 4. 2017 ČVS:KRP-102/3-VYS-KE-2016 v spojení s uznesením prokurátora Krajské prokuratury Košice, sp. zn. 1 Kv 34/16/8810 zo 16. 6. 2017 zistená nebola.

Iba jednoznačne vyjadrený pokyn vylučuje prokurátora z rozhodovania o sťažnosti proti dotknutému (následne vydanému) rozhodnutiu policajta.

S poukazom na uvedené Vaše podanie doručené Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky 8. 12. 2017 bolo odložené bez prijatia ďalších opatrení.»

33.1 K tejto námietke sťažovateľov ústavný súd v prvom rade konštatuje, že keďže upovedomenie generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/171000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017 bolo signované námestníkom generálneho prokurátora konajúcim v zastúpení a na základe poverenia samotného generálneho prokurátora, sťažovateľmi podaný návrh na postup podľa príkazu generálneho prokurátora č. 6/2017 z 12. mája 2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní je možné vyhodnotiť ako obsolentný návrh, pretože už zo samotného textu predmetného príkazu je zrejmé, že preskúmať postup generálneho prokurátora z dôvodu funkčnej nepríslušnosti nie je oprávnený žiadny iný prokurátor, keďže už niet žiadneho iného nadriadeného prokurátora, ktorý by disponoval potrebnou právomocou na také preskúmanie. Tohto záveru si boli zjavne vedomí aj samotní sťažovatelia, ktorí stanovenú lehotu dvoch mesiacov na podanie sťažnosti podľa zákona o ústavnom súde odvíjali od doručenia upovedomenia generálneho prokurátora č. k. IV Pz 246/17/1000-10 a č. k. IV Pz 251/17/1000-6 z 27. októbra 2017, a nie od doručenia rozhodnutia generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 246/17/1000-13 zo 14. decembra 2017.

33.2 V druhom rade ústavný súd poukazuje na to, že v dôsledku námietok sťažovateľov sa nezávislosťou postupu vo veci konajúcej vyšetrovatelky krajského riaditeľstva zaoberal aj samotný generálny prokurátor, ktorý aj prostredníctvom podriadenej krajskej prokuratúry a Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach zaobstaral písomnosti vyvracajúce sťažovateľmi deklarované skutočnosti. Išlo predovšetkým o písomné vyjadrenie samotnej vyšetrovatelky krajského riaditeľstva z 28. decembra 2017 adresované krajskej prokuratúre, ako aj odpoveď na e-mailovú komunikáciu s právnym zástupcom sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] JUDr. Milošom

Kvasňovským z 21. decembra 2017, z ktorých vyplýva, že samotná vyšetrovatelka krajského riaditeľstva písomne a autonómne poprela skutočnosť o prijatí ústneho alebo iného pokynu na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, či už zo strany svojich bezprostredných nadriadených, alebo dozorujúcej krajskej prokuratúry vykonávajúcej dozor nad vecou. Naopak, z príkazu generálneho prokurátora č. k. IV/3 GPt 213/17/1000-5 z 2. júna 2017 o neodňatí veci krajskej prokuratúre je zrejmé, že názor sťažovateľa [REDAKOVANÉ] k otázke neprimeranej ingerencie prokurátorov krajskej prokuratúry v predmetnej veci z dôvodu zaujatosti voči jeho osobe bol predmetom posúdenia generálnym prokurátorom na podklade návrhu podaného týmto sťažovateľom. Zo záverov uvedeného posúdenia vyplýva, že bez uvedenia konkrétnych skutočností nasvedčujúcich možnú zaujatosť prokurátorov krajskej prokuratúry nestačí len vo všeobecnej rovine vyjadrená nespokojnosť s postupom orgánov činných v trestnom konaní, a teda generálny prokurátor nezistil v postupe krajskej prokuratúry žiadne nedostatky odôvodňujúce rozhodnutie o odňatí veci.

33.3 Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia napriek svojim argumentom a snahám nepreukázali porušenie princípu nezávislosti dozorového prokurátora vo vzťahu k tvrdeniu týkajúcemu sa vydaného ústneho pokynu a následnému postupu vyšetrovateľa pri predkladaní veci na rozhodnutie o sťažnosti. Podporne v súvislosti s už predostretými argumentmi tieto závery možno oprieť aj o znenie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi v znení neskorších predpisov, ktorá čo sa týka tvorby vyšetrovacieho spisu orgánmi činnými v trestnom konaní, v § 6 bode e) výslovne zaväzuje orgán činný v trestnom konaní založiť do vyšetrovacieho spisu rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu, záväzný pokyn prokurátora, a teda v prípade, ak by bol vydaný ústny pokyn vyšetrovatelke krajského riaditeľstva na postup v predmetnej veci podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, musel by byť takýto pokyn potvrdený písomnou formou a musel by tvoriť obsah vyšetrovacieho spisu. Z obsahu podaných sťažností a k nim priložených príloh je zrejmé, že obsahom vyšetrovacieho spisu takýto pokyn nie je, a preto argumentáciu sťažovateľov, v ktorej vyjadrujú svoje presvedčenie o existencii takéhoto pokynu aj prostredníctvom predložených úradných záznamov, resp. záznamov do advokátskeho spisu z 9. októbra 2017, 13. októbra

2017 a 19. októbra 2017, vníma ústavný súd len ako súčasť obhajobných námietok obidvoch sťažovateľov v prípravnom konaní.

33.4 Napokon obhajca sťažovateľky [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] bol samotnou vyšetrovatelkou krajského riaditeľstva v rámci ich vzájomnej e-mailovej komunikácie už 21. decembra 2017 písomne vyrozumený o tom, že táto zo strany krajskej prokuratúry neprijala žiadny záväzný pokyn, v ktorom by jej bola jednoznačne stanovená povinnosť na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku tak, ako to predpokladá aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 13/2017 z 13. júna 2017) a § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku. V tejto súvislosti sa ústavnému súdu žiada poznamenať aj to, že obhajcovia sťažovateľov sa pri svojich zisteniach odvolávajú na vyjadrenia vyšetrovatelky krajského riaditeľstva a ňou údajne spísaný záznam a tieto ich zistenia majú sekundárne čerpať práve z jej vyjadrení, pričom ich na druhej strane samotná vyšetrovatelka ako primárny zdroj tejto informácie popiera. Vzhľadom na uvedené vyjadrenie vyšetrovatelky krajského riaditeľstva a reálnu absenciu písomného prokurátorského pokynu k postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku v obsahu vyšetrovacieho spisu ústavný súd zhodne s právnym názorom generálnej prokuratúry považuje absenciu predmetného pokynu za skutkovo primerane nielen preverenú, ale aj preukázanú.

34. V nadväznosti na uvedené ústavný súd, postupujúc podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmieta sťažovateľmi podané sťažnosti v tejto jej časti taktiež z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

35. Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celkov sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nich uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2018